

Bilincsbe verve vagy mégsem?

Előfohász: „Én Uram, Uram, hatalmas szabadítóm, te véded fejemet a küzdelem napján. [...] Tudom, hogy az Úr felkarolja a nincstelenek ügyét, a szegények jogát. Csak az igazak magasztalják nevedet, a becsületesek maradnak meg színed előtt (Zsolt 140,8.13-14).” Ámen.

Gyülekező ének: 98. zsoltár: „Énekeljete új éneket az Úr Istennek...”

Fennálló ének: 231. dicséret 1. verse: „Uram, a te igéd nekem...”

Fő ének: 231. dicséret 2-4. versei: „Bízom benned erős hitten...”

Köszöntés: „Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén. [...] Hozz ki engem a börtönből, hogy magasztalhassem nevedet! Körém sereglének majd az igazak, amikor jót teszel velem (Zsolt 142, 6.8).” Ámen.

Lekció: Pál apostolnak Timóteushoz írt II. levele 2. fejezet 1-13. versei: *„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve. Ezért tehát mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget örök dicsőséggel. Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is.” Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket. Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.”*

Előima: Mindenható és kegyelmes mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked, hogy ismét összegyűjthetél bennünket szent hajlékodbán, és ma is megszólítasz bennünket élő Igéddel. Köszönjük, hogy nem hagysz magunkra küzdelmeink, félelmeink és bizonytalanságaink között, hanem Jézus Krisztusban újra és újra felkínálsz nekünk kegyelmedet és szeretetedet. Kérünk, nyisd meg szívünket Szentlelked által, hogy ne csupán fülünkkel halljuk Igédet, hanem engedelmes

szívvel be is fogadjuk azt. Adj alázatot, hogy felismerjük gyengeségeinket, és hitet, hogy ne önmagunkban, hanem egyedül Krisztusban keressük erőnket. Erősíts meg bennünket a Te kegyelmeddel, hogy hűséges tanítványaid lehessünk. Taníts bennünket kitartásra a hit harcában, engedelmességre a szolgálatban és szeretetre embertársaink iránt. Add, hogy életünkkel is bizonyosságot tehesünk Rólad, és továbbadhassuk az evangélium örömhírét azoknak, akiket elénk vezetsz. Áldd meg Igéd hirdetését és hallgatását, hogy Krisztus dicsősége ragyogjon fel közöttünk, és mindannyian közelebb jussunk Hozzád. Hallgass meg minket Jézus Krisztusért, a mi Urunkért. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 171. dicséret: „Megáll az Istennek Igéje...”

Textus: Pál apostolnak Timóteushoz írt II. levele 2. fejezet 8b-9. verse: *„Erről szól az én evangéliumom, amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Isten igéje viszont nincs bilincsbe verve.”*

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

„Vannak időszakok, amikor úgy tűnik, könnyű hinni. És vannak időszakok, amikor a Krisztus iránti hűségnek ára van. Éppen egy ilyen helyzetben szólal meg hozzánk a mai Ige.” Pál apostol második levele Timóteushoz az utolsó fennmaradt levele. Római fogságából írja, tudva, hogy földi élete végéhez közeledik. Nem mentegeti magát, nem panaszkodik sorsára, és nem bánja meg döntéseit. Éppen ellenkezőleg: lelki fiát, Timóteust bátorítja arra, hogy maradjon hű Krisztushoz. Ezért olyan súlyosak és hitelesek a szavai. Nem egy olyan ember beszél, aki csupán hallott a szenvedésről, hanem olyan, aki maga is végigjárta azt. Ezért mondhatja: **„Te azért erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben (II Tim 2,1).”** Ez a mai igeszakasz első üzenete. Ne a saját akaratodból meríts erőt, hanem Isten akaratából. Ne saját képességeidben bízz, hanem az Úr erejében. Ne tapasztalataidra támaszkodj, hanem arra a kegyelemre, amely Krisztus Jézusban adatott. Tegyük fel magunknak a kérdést: mi következik a mi mindennapi keresztyén életünkből? Sokan a keresztyénséget vallásos szokások összességének tekintik: vasárnap templomba menni, imádkozni, olvasni a Szentírást. Mindezeknek megvan a helyük. A keresztyénség azonban mindenekelőtt élő

kapcsolat Jézus Krisztussal. Ebből a kapcsolatból pedig természetesen következik valami. Következik belőle a hűség. Az engedelmesség. A készség, hogy felvegyük keresztünket. És a vágy, hogy az evangéliumot továbbadjuk másoknak. Pál ezt írja Timóteusnak: **„És amit tőlem sok tanú előtt hallottál, add át hű embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek (II Tim 2,2).”** Így él az egyház évszázadok óta. Az egyik nemzedék továbbadja a hitet a következőnek. Nem a saját véleményét. Nem a saját elképzeléseit. Hanem Jézus Krisztus evangéliumát. Nem könnyű tanítani. Nem könnyű tanulni. Nem könnyű példaképként élni. Nem könnyű megmaradni a hitben. Mert az evangéliumot nem csupán szavakkal adjuk tovább, hanem egész életünkkel. Ezért használja Pál a katona képét: **„Szenvedj velem együtt, mint Krisztus Jézus jó katonája (II Tim 2,3).”** A jó katona tudja, kihez tartozik. Tudja, kit szolgál. Ezért nem hagyja, hogy bármi eltérítse küldetésétől. A keresztyén is ebben a világban él, de nem engedheti, hogy a világ uralja a szívét. Mindannyian emlékszünk az iskolai kísérletre: a víz és az olaj csak rövid időre keverhető össze, aztán ismét különválnak. Ugyanígy nem keverhető össze Krisztus evangéliuma a világ lelkiületével. De vajon mindig hűségesek vagyunk? Mindig bátrak? Mindig készek a hit nemes harcát megharcolni? Mindig éberek? Az őszinte válasz: nem. Néha legyőz bennünket a félelem. Máskor a fáradtság. Sokszor hallgatunk ott, ahol hitünkéről kellene vallást tennünk. Gyakran engedünk a kísértésnek. Éppen itt kezdődik az evangélium. Ha minden a mi hűségünkön múlna, elvesznénk. Ha minden a mi erőnktől függene, már régen elbuktunk volna. Pál apostol azonban nem önmagunkra irányítja tekintetünket, hanem Krisztusra. Isten hű marad. Mi változunk – Ő nem. Mi elesünk – Ő felemel bennünket. Ez a reménységünk alapja. Nem a mi hűségünk, hanem az Ő hűsége. Ezért vezet Isten Igéje igaz önismeretre is. Nem vagyunk tökéletesek. Nincs tökéletes keresztyén, és nincs tökéletes gyülekezet. Mindannyian küzdünk gyengeségeinkkel. Isten Igéje erős – én gyenge vagyok. Isten Igéje bátorít – az én szívem gyakran elcsügged. Isten Igéje felemel – én

sokszor saját félelmeim bilincseit hordozom. Ezért a legfontosabb kérdés nem az, hogy mennyit tudok, vagy mennyit tettem, hanem az, hogy Krisztus mellett maradok-e. Ezért kell nap mint nap kézbe vennünk a Szentírást. Nem azért, mert már mindent tudunk belőle, hanem mert Isten Igéje újra és újra tanít, int, vigasztal és megerősít bennünket. Gyönyörűen vall erről a 119. zsoltár is. A zsoltáros szüntelenül Isten akaratát keresi, vágyakozik Igéje után, mert tudja, hogy abban találja meg az élet bölcsességét. Mi is egész életünkben Krisztus tanítványai maradunk. A keresztyén élet ereje nem a mi bölcsességünkben, hanem Krisztus kegyelmében van. Testvéreim! Pál apostol ezután két újabb képet állít elénk: a versenyzőét és a földművesét. **„Ha valaki versenyez is, nem nyeri el a győzelmi koszorút, ha nem szabályszerűen küzd. A fáradozó földművesnek kell elsőként részesülnie a termésből (II Tim 2,5–6).”** A versenyző fegyelem nélkül nem ér célba. Nem elegendő a tehetség vagy a jó kezdet. Kitartásra van szükség. A földműves sem arat közvetlenül a vetés után. Dolgoznia kell. Várnia kell. Bíznia kell abban, hogy Isten ad növekedést. A keresztyén élet is a türelem és a hűség útja. Korunk embere gyors eredményeket szeretne. Azt várjuk, hogy imádságaink azonnal meghallgatásra találjanak, hogy az emberek gyorsan megváltozzanak, hogy templomaink megteljenek. Isten azonban másra tanít. Nem az a feladatunk, hogy biztosítsuk a sikert, hanem hogy hűségesek maradjunk. Pál apostol a börtönben is hű maradt. Emberi szemmel nézve élete kudarcnak tűnhetett. Elhagyták, üldözték, láncokba verték. Mégis éppen a fogságból írta azokat a leveleket, amelyek közel kétezer éve erősítik Krisztus egyházát. Ez Isten rendje. Ahol az ember véget lát, ott Isten új kezdetet készít. Ezért hangzik el e szakasz központi mondata: **„Emlékezz Jézus Krisztusra, aki feltámadt a halottak közül, Dávid utódjaként, az én evangéliumom szerint (II Tim 2,8).”** Ez a keresztyén hit középpontja. Nem a sikereink. Nem a kudarcaink. Nem a képességeink. Hanem Jézus Krisztus. Pál apostol nem azt mondja: emlékezz kötelességeidre. Nem is azt: emlékezz érdemeidre. Hanem ezt:

emlékezz Jézus Krisztusra. Amikor erőnk elfogy, Ő erős marad. Amikor szívünk elcsügged, Ő hű marad. Amikor nem látjuk az utat, Ő maga az Út. Dietrich Bonhoeffer találóan írta: **„Semmi sem történhet velünk úgy, hogy Krisztus ne tudna róla.”** Micsoda vigasztalás! Nincs olyan fájdalom, amelyet ne ismerne. Nincs olyan könny, amelyet ne látna. Nincs olyan küzdelem, amelyben magunkra hagyna bennünket. Erről tanúskodik az egyház története is. Pál apostol a börtönben. Luther Márton a wartburgi várban. A gályarabságot szenvedett magyar református prédikátorok Nápolyban. A totalitárius rendszerek idején üldözött hívők egyedül a cellákban. Mindannyian ugyanarról tesznek bizonyosságot: Az embert meg lehet bilincselni, de Isten Igéjét nem lehet megkötözni. Ma is küzdelem a keresztyén élet. Talán már nem üldöznek bennünket úgy, mint az első keresztyéneket, de harcolunk a közömbösséggel, a kényelemmel és azzal a kísértéssel, hogy Krisztus nélkül akarjunk élni. Ma is szüksége van az egyháznak olyan emberekre, akik készek szolgálni: gyermekeket tanítani, fiatalokat bátorítani, betegeket látogatni, a gyászolókat vigasztalni, másokért imádkozni. Nem azért, hogy csodálják őket, hanem azért, mert szeretik Krisztust. Végül megszólal az őskeresztyén hitvallás: **„Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha kitartunk, vele együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk Őt, Ő is megtagad minket. Ha hűtlenkedünk, Ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja (II Tim 2,11–13).”** Ezek a szavak a kereszttől a feltámadásig vezetnek. A szenvedéstől a reménységig. A mi gyengeségünktől Krisztus hűségéig. A mai igeszakasz legnagyobb vigasztalása ez: **„Ha hűtlenkedünk is, Ő hű marad.”** Ez nem felmentés a hűtlenségre. Ez az evangélium a bűnbánó ember számára. Annak, aki ismeri bukásait, és tudja, hogy önmagát nem képes megmenteni. Üdvösségünk ugyanis nem hitünk erején, hanem Megváltónk hűségén nyugszik. Ezért induljunk haza tekintetünket Krisztusra szegezve. Ne önmagunkra. Ne sikereinkre. Ne kudarcainkra. Hanem Jézus Krisztusra, aki meghalt értünk és feltámadt. Ha szenvedés ér, tekintsünk

Krisztusra. Ha bizonytalanság vesz körül, tekintsünk Krisztusra. Ha öröm ér bennünket, adjunk hálát Krisztusnak. És legyen életünk rendje mindig ez: **Először Krisztus. Azután én. Először az Ő akarata. Azután az én terveim.** Mert Ő hű marad. Tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. **Övé legyen a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen.**

Utóima: Urunk, Jézus Krisztus! Hálát adunk Neked, hogy ma ismét emlékeztetted bennünket arra, hogy Te hűséges maradsz akkor is, amikor mi gyengék és hűtlenek vagyunk. Köszönjük, hogy nem a mi érdemeinkre, hanem a Te kegyelmedre és megtartó szeretetedre épül az életünk és üdvösségünk. Bocsásd meg, amikor félelemből hallgatunk, amikor engedünk a kísértéseknek, amikor inkább a világ útját választjuk, mint a Tiedet. Bocsásd meg hitetlenségünket, szeretetlenségünket és mulasztásainkat. Erősíts bennünket kegyelmeddel, hogy a mindennapokban is hűségesen kövessünk Téged. Adj kitartást a próbák idején, reménységet a csüggedésben, bátorságot a bizonyágtételben és örömet a szolgálatban. Segíts, hogy ne önmagunkra tekintsünk, hanem mindig Rád, aki legyőzted a bűnt és a halált, és örök életet készítettél népednek. Könyörgünk egyházadért: őrizd meg tisztán Igédet, erősítsd szolgálodat, áldd meg gyülekezeteinket, hogy hűségesen adhassák tovább az evangéliumot a következő nemzedéknek. Kérünk a betegekért, a gyászolókért, a magányosakért, az üldözött keresztyénekért és mindazokért, akik terheket hordoznak. Légy vigasztalójuk, erősségük és reménységük. Vezess bennünket úgy, hogy életünkben mindig ez legyen a rend: először Krisztus, azután mi; először a Te akarata, azután a mi terveink. Őrizz meg minket a hitben mindvégig, hogy egykor örömmel állhassunk meg Előtted. Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd (Péld 3,27)!”

Áldás: „...éljetekek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség (Ef 5,8b-9).” Ámen.

Záró ének: 390. dicséret: „Erős vár a mi Istenünk...”